

POSUDEK VEDOUCÍHO

rigorózní práce Mgr. Lucie M á c h o v é „Odpovědnost zaměstnance za škodu“

Předložený elaborát je zpracován na aktuální, závažné a poměrně obtížné téma z hlediska právní úpravy i její aplikace, o čemž mimo jiné svědčí i řada judikátů Nejvyššího soudu.

Text rigorózní práce o rozsahu 124 stran je (kromě úvodu a závěru) rozdělen do šesti kapitol dále zpravidla podrobněji členěných. První z nich vymezuje pojem právní odpovědnosti, její koncepci, funkce a formy.

Druhá kapitola se zaměřuje na institut pracovněprávní odpovědnosti a uvádí její specifika a způsoby členění.

V kapitole třetí se autorka již soustředí na odpovědnost za škodu v pracovním právu. Podává výklad povinností v rámci prevence škod, uvádí jednotlivé předpoklady vzniku odpovědnosti, stručně nastiňuje druhy odpovědnosti zaměstnavatele za škodu a v závěru pak připojuje srovnání základních rysů občanskoprávní a pracovněprávní odpovědnosti za škodu.

Stěžejní část práce představuje kapitola čtvrtá, která obsahuje podrobnou analýzu právní úpravy odpovědnosti zaměstnance za škodu z hlediska jejího vývoje i platné právní úpravy včetně výše náhrady škody u jednotlivých druhů odpovědnosti. V této souvislosti autorka zmiňuje rovněž pojištění odpovědnosti za škodu při výkonu povolání.

Pátá kapitola uvádí rozbor právní úpravy odpovědnosti zaměstnance za škodu ve Spolkové republice Německo z hlediska její koncepce, pramenů a základních principů.

V navazující závěrečné kapitole rigorozantka předkládá srovnání české a německé právní úpravy s důrazem na jejich shodné prvky i odlišnosti.

V samotném závěru práce autorka hodnotí současnou úpravu pracovněprávní odpovědnosti zaměstnance za škodu a předkládá dílčí návrhy de lege ferenda včetně poukázání na konkrétní instituty německé úpravy, které by mohly být z hlediska budoucího legislativního vývoje v ČR inspirativní.

Předložená rigorózní práce má po stránce formální přehlednou, vnitřně vyváženou strukturu s logickou provázaností jednotlivých kapitol. Autorka při zpracování vycházela z širšího okruhu odborné literatury, vybrané judikatury a dalších zdrojů, které v textu řádně cituje.

Také z hlediska obsahového je elaborát zpracován velmi precizně a nevykazuje podstatnější nedostatky. Z jeho obsahu je patrný hlubší zájem autorky o zkoumanou problematiku, kterou zpracovala za použití metod analýzy, syntézy a komparace a prezentuje na odpovídající stylistické úrovni. Jde o práci originální – dle protokolu o kontrole na plagiáty vykazuje míru podobnosti méně než 5%.

Ke zkoumaným problémům rigorozantka zaujímá vlastní stanoviska podpořená přesvědčivou argumentací. Pozitivně je třeba hodnotit i výběr judikátů, které vhodným způsobem doplňují teoretickou analýzu o aspekt její aplikace v soudní praxi.

Lze konstatovat, že stanovený cíl práce *poskytnout ucelený náhled do problematiky odpovědnosti zaměstnance za škodu v České republice, tuto podrobně popsat a analyzovat, a to s přihlédnutím k německé úpravě* se podařilo úspěšně splnit a zvolené téma obsahově vyčerpat. Elaborát lze celkově považovat za velmi zdařilý.

Z výše uvedených důvodů je tedy možno konstatovat, že předložená rigorózní práce plně vyhovuje požadavkům stanoveným Rigorózním řádem Právnické fakulty a lze ji **d o p o r u č i t** k obhajobě.

Navrhuji, aby rigorozantka v rámci diskuse při obhajobě blíže konkretizovala své úvahy o zvýšení limitu náhrady škody způsobené z nedbalosti zaměstnance (s. 121).